

Prædiken til 6. søndag efter påske

Joh. 15, 26-16,4

Tiden mellem påske og pinse er nu så småt ved at være levet til ende. Næste søndag er det pinse. Og dermed er vi også ved at være nået til vejs ende i den del af kirkeårets tekster, som hovedsageligt har været hentet fra Johannesevangeliet – fra de kapitler, som vi kalder for afskedstalerne. Jesus har taget afsked med disciplene over de sidste søndage. Han holder sine taler for dem i tiden mellem sin opstandelse og sin himmelfart. Og selv om vi i dag er kommet på den anden side af Kristi himmelfarts dag, så skal vi altså lige have denne sidste bid tale med.

Jesus tager afsked med de mennesker, som har været ham nærmest i hans liv her på jorden. Og det er næsten som om, at han ikke rigtigt kan få sig selv til at slippe dem. Først må han give dem sine sidste ord med på vejen. Han forbereder dem på den svære tid, som ligger foran dem. Han trøster dem og formaner dem. Han opmuntrer dem til ikke at tabe modet: for godt nok tager han afsked med dem, og de skal ikke se ham igen. Men de vil ikke blive overladt til sig selv. Han vil sende Talsmanden til dem, sandhedens ånd, som kommer fra Gud. Og den, ånden, skal vidne for dem og den skal vidne i dem. Ånden skal fortsat bringe Guds

ord til vores verden.

Og dermed slutter Johannes ringen i sit nøje og stramt disponerede evangelium. ”I begyndelsen var ordet og ordet var hos Gud og ordet var Gud ...”, indleder han sin beretning med at sige. I begyndelsen blev alt til ved et ord af Guds mund, siger Johannes. ”Bliv lys” lød det, og deraf udsprang alt liv. Men selv efter at verden var blevet til ved et ord af Guds mund, var Gud ikke færdig med at tale. Han lod sit ord blive til kød og blod, til et levende menneske for at det kunne lyse op for menneskene i deres mørke. Gud ville ikke lade sine mennesker alene i verden. Han ville give dem del i sit lys, i sit liv. Og det viste sig, at ingenting kunne undertrykke Guds ord. Der var ikke noget, der kunne forhindre det i at tale. Ikke engang dødens mørke kunne stoppe det.

Og minsandten om det nu ikke skal vise sig, om en uge, når det bliver pinse, at det var ikke nok med det. Det vil slet ingen ende tage med det dér ord, som kommer fra Gud selv: Nu springer det i munden på mennesker og brænder som ild med alt det, som er fra Gud, for det vil Gud, at vi skal have del i altid.

Sådan ender Johannes sit evangelium om

ordets forunderlige rejse. Han ender med beretningen om, hvordan det mægtige guddomsord, som er ophav til alting, nu skal være lige så almindeligt her imellem os mennesker, som vores egne ord fra vores munde, vores almindelige ord talt på vores sprog.

Alle vi, der lever i dag, befinder os nu i den tid, hvor sandhedens ånd vidner for os som ord fra andre menneskers munde. Og det er hårde betingelser, som Guds ord dér er ude for. For vores verden er et sted, hvor tvivlen råder. Det illustreres meget sigende den dag, da Jesus føres for Pilatus, for at denne kan domfælde ham. ”Jeg er kommet til verden for at vidne om sandheden”, siger Jesus til Pilatus, som svarer ham: ”Hvad er sandheden?”

Ja, hvad er sandheden? Her i vores verden er sandheden en relativ størrelse. Der er nok at tvivle på. Der kan stilles spørgsmålstejn ved stort set alt: Se dig omkring på al elendigheden i verden og spørg så dig selv, om Gud virkelig er almægtig? Se på al sorgen og lidelsen og spørg dig selv, om Gud virkelig er god? Så er det jo tydeligt, at vores verden er gråzonernes sted, der er så meget, der ikke er til at gennemskue. Hvad er sandheden? Hvordan skulle nogen kunne overbevise os om sandheden?

Vi mennesker kan ikke finde sandheden. Men den har fundet os! Sandheden er selv kommet til os fra Gud. Men den er ikke kommet som en mægtig påstand, som rydder alle forstandens modargumenter af vejen. For sandheden er ikke en påstand. Det, der tæller i troens verden, er ikke meninger. Det, der tæller, er liv, der leves.

Derfor tales sandheden fra hjerte til hjerte.

Gud taler sit ord ind i vore hjerter, og vi ved med os selv, at de er sandhed, ikke fordi de overbeviser vores forstand, men fordi vi mærker, at de skaber liv og glæde og mening i vores liv.

Det er ikke så mærkeligt, som det måske kunne lyde. For sådan er det med ord. De er ikke bare argumenter i en diskussion. Ord kan så meget andet og mere. Gud skaber verden med sit ord. Og Guds ord skaber fortsat: det skaber også den indre verden, vi lever i - den verden, hvor vi kan hvile trygt i at vide, at vi er Guds elskede børn.

Ord skaber verdener. Selv menneskeord gør det. Det ved vi alle sammen godt. Verden bliver egentlig først rigtigt til for os, når vi har fået sat ord på den sammen. Man kan gå sig en tur ved havet i sine egne tanker, og så stopper en eller anden måske pludselig én og siger: ”Se, den smukke solnedgang!” Og først i det øjeblik er den blevet smuk for mig. Før gik jeg bare i den. Ord skaber mening for os; de forandrer verden for os, får den til at se anderledes ud.

Jeg har altid syntes, at morgendisen hen over en eng er som et glimt ind i et fortryllet landskab, hvor magiske væsener holder til. Sådan ville jeg aldrig have haft det, hvis ikke nogen havde fortalt mig eventyr om uhyggelige møder med en trolde eller en heks i tågen, dengang jeg var barn. På den måde giver vi hinandens verden betydning med vores ord.

Et ord kan gå én i hjertet og vende op og ned på mangt og meget i ens liv. Og det er jo både på godt og på ondt. Tre små ord som ”jeg elsker dig” kan sprænge hele den verden, som vi kendte og troede var vores og

gøre alting nyt for os igen. Andre ord kan få hele vores dejlige verden til at synke i grus på det øjeblik, det tager at få dem sagt.

Enhver lille pige har prøvet at møde op i skole i en ny kjole eller et par nye sko, som hun var rigtigt glad for, og så høre en af de andre piger sige: ”det klæder dig da ikke” eller ”dem kan jeg i hvert tilfælde ikke lide”. Og fra det øjeblik er pigens eget syn på de nye sko eller den nye kjole jo et andet. Noget er gået i stykker. En glæde er blevet ødelagt. Så magtfulde er ord.

Sandhedens ånd, ånden fra Gud, vidner i vores hjerter om den kærlighed, som kommer fra Gud. Den taler til vores hjerter om, at vores liv er skabt ud af kærlighed, og at det holdes oppe af kærlighed. Og ordene kaster deres lys over vores lille verden og gør alting nyt for os.

Ordene lever i os, for det er jo meningen, at vi skal leve i den verden, som de har skabt. Vi skal leve som dem, der er elskede. Vi skal opleve verden som Guds kærligheds gave til alle os, der er i den. Vi skal leve i tillid til, at Gud fortsat giver os, hvad vi har brug for i vores liv. Og vi skal se os selv og hinanden som dem, der er værd at elske. Guds ånd fortæller os, at det er sandheden om vores liv. Og ordene skaber det ved at sige det.

Den verden, som Guds kærligheds ord skaber i os, skal vi leve i. Og når vi gør det, så bliver vores liv til et vidnesbyrd om Gud for andre. Vi vidner med vores liv om Guds kærlighed, når vi lever i den. For når vi lader kærligheden tale i vores liv, så taler den jo også ordet videre til andre menneskers hjerter og vender op og ned på deres liv.

Sådan skal kærlighedens ord sejre i hver

enkelt af os og blive det sidste og eneste, der taler i os, for det er det, der har sandheden og livet for sig. Og mod det ord taler alle fjender forgæves, selv vores forstands tvivl. Det har vi faktisk Guds ord for.

Kristine Jersin

Øster Hornum

Salmer:

441, 332, 289, 294, 330

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk